

ՕՏԱՐԱԲԱՆՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԸ ԵՎ ՓՈԽԱՌՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԸ ՌՈՒԲԵՆ
ՍԵՎԱԿԻ ՍՏԵՂԾԱԳՈՐԾՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐՈՒՄ

Բանալի բառեր և արտահայտություններ. փոխառություն, օտարաբանություն, հեզնանք, լեզվաշերտ, միջավայրի ընդգծում, խոսքի տիպականացում, քնարական կերպարի տիպականացում, խոսքի ոճավորում, անհատականացում:

Ключевые слова и выражения: заимствования, заимствования иностранных слов, ирония, акцент, ударение, среда типизация слова типизация лирического образа стилистическая речь индивидуализация.

Key words and expressions: borrowing words, borrowing foreign words, irony, accent, environment, typing words, typing lyrical image, stylistic speech, individualization.

Եթե խոսքը գրողի ստեղծագործության մեջ հանդիպող օտար բառերի մասին է, ապա հարկ է հաշվի առնել, թե տվյալ բառը լեզվի մեջ եղած բացը լրացնելու նպատակ է հետապնդում, թե՞ ոճական նշանակություն ունի: Առաջին դեպքում, ինչպես հայտնի է, գործ ունենք փոխառությունների հետ: Լեզվի հարստացման աղբյուրներից մեկը փոխառությունն է: Քանի որ հայերենը նոր բառոր ստեղծելու ներքին մեծ հնարավորություններ ունի, այդ պատճառով էլ քիչ է դիմում փոխառությունների¹: Փոխառությունները, բոլոր դեպքերում, ընդգծված ոճական դեր չունեն խոսքում: Մինչդեռ Սևակը օտար բառերի գործածությամբ գերազանցապես լուծում է ոճական խնդիրներ. գործածում է օտարաբանություններ՝ դրանց օժտելով զանազան արտահայտչական հատկանիշներով:

Օտարաբանությունները Սևակի լեզվում կարելի է բաժանել երկու խմբի: Դրանք գործածում է այս կամ այն հերոսի կամ դեպքերին մասնակից գրողի խոսքը տպավորիչ, անմիջական դարձնելու նպատակով: Գործածում է նաև այն դեպքում, երբ տվյալ հերոսին այդ պահին խոսեցնում է տվյալ

¹ Տե՛ս Մելքոնյան Ս., Ակնարկներ հայոց լեզվի ոճաբանության, Ե., 1984, էջ 180:

լեզվով: Այս դեպքում հերոսների խոսքում հանդիպում են ոչ միայն օտար բառեր, այլև այս կամ այն օտար լեզվով ամբողջական նախադասություններ: Բուն իմաստով դրանք, իհարկե, ճիշտ չէ օտարաբանություններ անվանելը, սակայն երկու դեպքում էլ ոճական նպատակադրումը նույնն է՝ միջավայրի ստեղծում, խոսքի տիպականացում, հեզնանք և այլն:

Օտարաբանությունների գործածությամբ գրողն ստեղծում է որոշակի մթնոլորտ, հոգեբանություն: Այս իմաստով բնորոշ են Սևակի նամակները: Բազմաթիվ օրինակներից բերենք ամենատիպականը, որտեղ գրողը գործածում է ֆրանսերեն, նաև ռուսերեն բառեր և ամբողջական նախադասություններ:

«Այնպես որ, երբ մեր auditoireը գաս պիտի տեսնես, որ auditeur-ներուն հարյուրին ութսունը աղջիկ է:

Արդ օր մը քովի աղջիկս տարօրինակ հարցում մը ուղղեց ինձ.

-Pardon, Monsieur, est-ce que vous pouvez me donner un cadeau?»

Ձարմացած ըսի իրեն, թե նվեր մը չունիմ իրեն տալիք:

Բայց աղջիկը շիկնեցավ և պնդեց, թե ունիմ.

-Mais je l' ai vu, vous avez in cadeau:

Խնդիրը երկարեցավ... Ու այն ատեն հասկցվեցավ, թե խեղճ աղջիկը գաղիբերն չէր գիտեր և պարզապես canif ըսել կուզեր: Tableau!

....Ես հիմա քիչ շատ կհասկնամ իրենց լեզուն: Եվ եթե կ'ուզես գործածական բառերն քանի մը հատ ըսեմ քեզի, այս բառերը դո՛ւն ալ սորվե (գալ տարի շատ պետք պիտի ըլլա քեզի):

-Խորոշո- գեղեցիկ, **Քակ բաժի վայելթե-** ի՛նչպես եք, **գտրասթվուիչեի-** բարև, **սպասիպո-**մերսի, **դլո ւալի-**ավանակ, **տուռաք-** ապուշ, **պառուսքի նիեզ նայու-** ռուսերեն չեմ գիտեր» (387):

Այս օտար բառերն ու նախադասությունները որոշակիորեն բնութագրում են այն մթնոլորտը, որը զգացել է գրողը Եվրոպայում ուսանելու տարիներին: Եթե նա ուղղակիորեն չբերեր ֆրանսերեն բառեր կամ նախադասություններ, ապա դժվար թե հնարավոր լիներ այդքան տպավորիչ ներկայացնել ֆրանսերեն սովորել ցանկացող, բայց անսպասելի, անհարմար վիճակի մեջ ընկնող աղջկան, որ խնդրել է **գրչափատը**, իսկ արդյունքում ստացվել է **նվեր**:

Նամակի հաջորդ հատվածը, որտեղ գրողը խոսում է ռուսերենի մասին, նրա բերած գրառումներն էլ այս անգամ վկայում են նրա՝ ռուսերենի չիմացությունը: Այսինքն՝ այս ամենի նպատակը երևույթները հնարավորինս իրենց բնական տեսքով ընկերոջը ներկայացնելն է:

Երևույթների արտահայտման նման օրինակներ կան պատումներում. «-Ձեր աղջիկը **կելենճիկ** է,- ըսավ.- **կելին** ըրեք, որ աղեկնա...» (322): Սա այն հազվադեպ երևույթներից է, երբ գրողը գործածում է թուրքերեն բառը. ընդ որում, դա ոչ թե գրական, այլ խոսակցական բառաշերտից եկած հասկացություն է և նշանակում է «հարսնացու» է, «հարս դարձրեք», որ առողջանա, լավանա:

Առավել կարևոր է օտար բառերի այն խումբը, որ այլ լեզուների շփման արդյունքում ներթափանցել է գեղարվեստական տեքստ: Այս դեպքում արդեն խոսքը փոխառյալ բառերի մասին է: Դրանք գրական արևելահայերենի հետագա զարգացման ընթացքում փոխարինվեցին հայերեն համարժեքներով՝ **կոնսերվատորիա-երաժշտանոց, պրոֆեսոր-ուսուցչապետ, ռեժիմ-վարչակարգ, իտեալ-գաղափարատիպ** և այլն): «Լայն առումով որպես այդպիսին գիտակցվում են այն բառերը, որոնք վերցված են այլ լեզուներից՝ անկախ այն բանից, թե երբ է կատարվել փոխառությունը...»²: Բնականաբար մեզ հետաքրքրում են այն օտար բառերը, որոնք գրողը գործածել է ոճական նպատակով: Հերոսները կամ հեղինակը դեռևս գիտակցում են դրանց փոխառյալ լինելը: Պատահական չէ, որ Սևակը հաճախ այդ բառերը գրում է թավ կամ շեղ՝ դրանով մեկ անգամ ևս ընդգծելով իր խոսքում օտար բառի գոյությունը: Բնականաբար, դրանց դերը կարևոր է համատեքստում: Դրանք մայրենի լեզվի բառերի կողքին պահում են իրենց արտասանական բնորոշ առանձնահատկությունները: «Բայց հենց այդ հակադրությամբ մայրենի լեզվի և օտարաբանության կարող է գրողին հարուստ նյութ տալ... արտահայտչականությունը ուժգնացնելու համար»³:

Հաճախ օտարաբանությունը գործածվում է խոսքի տեղային կոլորիտը պահպանելու նպատակով⁴: «Շքեղ նվագահանդես մը սարքեր էին այդ գիշեր **Conservatoire**-ին աշակերտուհիները» (363): Նկատենք, որ «կոնսերվատորիա»-ն՝ ֆրանսերենով գրված, հենց սկզբից դառնում է քաղաքակիրթ մարդկանց հանդիսավայր (ծագում է իտալերեն **conservatorio** բառից): Բառի նման գործածությունը պետք է, որպեսզի հնարավորինս ընդգծվի «հասարակ» մարդկանց և «շրջանավարտուհիների» միջև եղած

² Մելքոնյան Ս., Ակնարկներ հայոց լեզվի ոճաբանության, Ե., 1984, էջ 181:

³ Տե՛ս Литературная энциклопедия: Словарь литературных терминов : В 2-х т., М., Л : Под ред. Н. Бродского, А. Лаврецкого и др., 1925:

⁴ Տե՛ս Томашевский Б., Теория литературы. Поэтика: Учеб. Пособие. М. 1999.

տարբերությունը: Ակնհայտ է, որ դրա մեջ երգիծական իմաստ կա: Իսպանացի երիտասարդը սիրել է Էնրիքեթային՝ զմայլելի իտալուհուն՝ **Conservatoire**-ում սովորողին: Բայց քաղաքակրթությունն այլ երես ունի. աղջիկը արագորեն փոխում է իր երկրպագուներին. այս անգամ նախընտրում է ուրիշին: «Պրանտ աղքատ ծնողքե էր, դեռ նոր լքեր էր հայրենի տունը՝ **mathematique**-ի հետևելու համար» (365): Բառը ծագում է հունարեն «գիտություն» բառից: Այստեղ էլ նկատելի է գրողի հեզնանքը: Գիտության հետքերով եկած երիտասարդը հեռու է կյանքի խարդախություններից. նա դյուրահավատ է, վստահում է աղջկան, որ պատմում է այն երիտասարդների մասին, որոնք իր գոհերը եղան. դրանք ըստ երևույթին «Բարձր կարգի» մարդիկ են եղել. «Ու հետո երաժշտության իր երիտասարդ **professeur**-ը» (365): Բառը ծագում է լատիներեն **professor**-դասախոս բառից: Այս ամենը վկայելու էր աղջկա բարձր հարգը, իսկ իրականում սա անբարոյական վարքի դրսևորում է: Աղջիկը խաբում է և Պրանտին՝ նորից վերադառնալով նախորդի գիրկը:

Նույնպիսի հեզնական վերաբերմունքի արտահայտություն են «ռեժիմ», «մաքարոն» բառերը: «Ռեժիմ» բառը լատիներենից (regim) անցել է ֆրանսերենին, այնուհետև տարածվել: Այն նշանակում է վարչակարգ, նաև կանոնների ամբողջություն: Գրողը հեզնում է հիվանդի, բայց իրականում իրեն հիվանդ դարձրած հերոսին: Ամեն բժիշկ մի խորհուրդ է տալիս, նշանակում բուժման սեփական կարգը: Գրողը հերոսի բառապաշարում եղած բառը ներառում է հեղինակային խոսքում. «Բայց այս քաղաքին մեջ ստամոքսի աստվածները երկուք են՝ բժշկապետ Պուրժեն ու Քոմպլը, երկուքն ալ հակընդդեմ **բեժիմ**ներով կհաջողին թե՛ հարստանալ... թե՛ հիվանդները առողջացնել» (282):

Սակայն գրողի այս միտումի՝ օտարաբանությամբ երևույթը հեզնելու լավագույն օրինակը «**օբեռասիոն**» բառն է, որ այնպես հմտորեն գործածել է իր հերոսուհու խոսքի մեջ: Սաթենիկը, որ մի ժամանակ փափուկ կյանքով է ապրել, այժմ սպասուհի է: Բարեկամը, որ բժշկին է պարտադրել Սաթենիկին, առանձնացրել է նրա կարևոր առավելությունը՝ «ժպտո՜ւն, ժպտո՜ւն»: Հետո միայն պիտի պարզվեր, որ այդ ժպիտը հոգեբանական չէր, այլ մարդակազմական: Անսրբագրելի, սադայելական ժպիտ, որ նույնիսկ «գերեզմանին տակեն պիտի խնդար վիրաբույժներուն անճարակության վրա»: Դա նույնիսկ բժշկի մրցակիցներին ուղղված «հեզնոտ ժպիտ» էր, որ շոյում էր բժշկի ինքնասիրությունը:

«Իմ բարկացած ատենս դուն ինչո՞ւ ցավագարի պես կժպտիս, Սաթենիկ...»

-Օբեռասիոն...,- կկակագեր աղջիկը ժպտելով» (349):

Բառը այլ լեզուների է անցել լատիներենից (operatio) **գործողություն, բժշկական միջամտություն** իմաստով: Հերոսուհին ընդամենը մեկ բառի օգնությամբ պատասխան է տալիս ինչպես տանտիրոջ հարցումին, այնպես էլ բժշկական միջամտությամբ մարդուն բուժելու անկարողությանը կամ նրա դեմքը խեղելուն: Գրողի հեգնանքն ուղղված է բժշկության ինքնամեծար կեցվածքի դեմ, որ փորձում է ուղղել բնության սխալը և ընկնում է ծիծաղելի վիճակների մեջ:

Նույն կերպ՝ օտար բառը խոսքի կոմիզմի դրսևորման միջոց է դառնում «Տոքսոթ Քոզմոզ» պատումում: Հերոսը սովորական բուժակ է, որ տասնամյակներ շարունակ խաբել է մարդկանց: Հանկարծակի հայտնված երիտասարդ բժիշկը կարողանում է բացահայտել խաբեությունը: Քոզմոզն իբր հիվանդի մեզի միջոցով կարողանում է որոշել, թե հիվանդի ո՞տքը, թե՞ սկոռն է ցավում... Պարզվում է, որ «մեզին... հեղինակը ջորին է»: Մեռնելուց առաջ փորձում է արդարանալ. «-Կյանքիս մեջ մեկ սխալ **անալիզ** մը ըրի, զավակներս, ատոր համար ալ կմեռնի՛մ կոր...» (359):

Ընդհանրապես օտարաբանություններ կարելի է համարել մասնագիտական բառերը, որոնք գործածում է գրողը՝ որպես բժիշկ: Առանձին դեպքերում, օտար բառը գործածելով հայերենի համարժեքի բացակայության պատճառով նաև ոճական որոշակի նպատակ է հետապնդում: Բառի գործածությունը վկայում է եվրոպական կարգի պայմաններ, թեև մնում է և թերահավատ վերաբերմունքը. «Վրացի Գողիաթը կջանար հիվանդի **քանաբեխ** վրա սեղմեցնել իր հսկա մարմինը» (347): Հիվանդի համար նախատեսված ընկողմնարանը չի կարող «սեղավորել» մարդուն կամ նրա համար ապահով, հարմար բազմոց լինել:

Օտար բառի գործածությունը դառնում է նաև տվյալ հերոսին բնութագրելու լավագույն միջոց: Գյուղից Եվրոպա հասած գյուղացին, գործածելով նոր բառ, արտահայտում է իր վերաբերմունքը արտառոց նորի հանդեպ՝ դրանով վկայելով սեփական ավանդապահության մասին: «Անցած գիշեր մեր պանդոկին մեջ՝ **թանկո** կըսեն, պար մը դարձան, բայց ան ի՛նչ պար, ի՛նչ շարժում, ի՛նչ գալարում, ի՛նչ շփում... մեղա , մեղա ... թե շունն ընե՛ կքարկոծեն» (334):

Առանձին դեպքերում օտար բառը գործածվում է, քանի որ հայերեն համարժեքը գործածելը նպատակահարմար չէ:

«Ո՛վ մահաժպի՛տ, գա՛րշ, արյունալի՛

Հակադարձ երե՛սը այն «**մետալի**»

Ուր ՄԱՐԴ ոսկետառ անունն կփայլի...» (89):

Բառը լատիներենից (metallum) անցել է ֆրանսերենին (medaille), այնուհետև տարածվել տարբեր լեզուներում: Հայերեն «շքադրամ» բառը քիչ գործածական է: Բացի դրանից՝ օտարաբանությունը հնարավորություն է տալիս ավելի ազատորեն բառին հարաբերակցելու բացասական իմաստ՝ «մեղալի հակառակ երես» իմաստով, ինչը դժվար է ասել հայերեն «շքադրամի» մասին:

«Ժեստ» բառի գործածությամբ (ծագում է լատիներեն **gestus- մարմնի շարժում** բառից) գրողը կարողանում է սեղմ ու պատկերավոր արտահայտել ասելիքը. «Պղինիոս պատմաբանը կհավաստե, թե Եզիպտացիք Իպիս թռչունեն սորվեցան փորլվացք ընել. «Իպիս իր մարմնին ներսը կլվա՝ կտուցովը ջուր ներարկելով հո՛ւն, ուրկե առողջությունը կպահանջե, որ ստամոքսին ավելորդ սնունդները դուրս գան»:

«Պղինոս չեմ գիտեր, բայց Վոլթեր անմահացուց այդ **ժեսթը...**» (316): Գրողը նկատի ունի այն գործողությունը, որ հաստով է իպիս թռչունին, ինչի մասին երկար-բարակ չի խոսում:

Նոր ժամանակների բերած մոլորությունները ևս արտահայտվում են օտար բառերով: Սևակի նպատակն այն է, որ ցույց տա, թե քաղաքակրթության «ձեռքբերումները» դառնում են անհաղթահարելի հիվանդություն. «Նախ մեղամաղձոտ դարձավ, սենյակին մեջ բանտարկված, օրը հարյուր **սիկարեթ** կայրեր ու կմարեր» (241): Քաղաքակրթության այս հնարը չի կարող փրկել մարդուն, քանի որ նա ծանր հիվանդությամբ է վարակված. «**Բարալիզի ժեներալն** էր այս հիվանդությունը... որոնց երկուքին ավ հայրը հինգսած **սիֆիլիզ** մըն է» (241):

«Դոկտոր» բառը ծագում է լատիներեն **doctor-ուսուցիչ** բառից: Հետագայում այն ավելի հաճախ սկսվեց գործածվել «բժիշկ» բառի իմաստով: Դրա մեջ գրողը դնում է սովորական բժիշկ բառիմաստից ավելի իմաստ, համենայնդեպս, այդպես են արտահայտվում նրա հերոսները: Օտարահունչ բառը հիվանդի համար դառնում է ոչ սովորական, ավելին, քան սովորական մարդը:

«Ի՞նչ էր այդ խեղճ տղուն ցավը:

-Ցավ մը չկա, **տոքտոր**», «-Այո՛, **տոքտոր**... կոկորդիս մեջ ցավ մը կա, կերակուրս չեմ կրնար ուտել», «Ուրիշ ի՞նչ ըսեմ, **տոքտոր**, այսքանը չի բավեր...» (331):

Այդ հարգանքը ամենակարող մարդու հանդեպ արտահայտվում է ոչ միայն հիվանդի, այլև նրա ծնողի վերաբերմունքի մեջ. «-Կծխե՛ք, **տոքտոր**, մեր երկրի թարմ ծխախոտ ունիմ...» (333):

Գրեթե նույնպիսի վերաբերմունք են դրսևորում Սևակի հերոսները «սանատորիա» օտարաբանության հանդեպ: Բառը ծագում է լատիներեն **sano-բուժում** եմ բառիմաստից: Հայերեն «առողջատունը» հարստության տեր հորը շատ սովորական կարող էր թվալ, իսկ «սանատորիան» իր բուժելու, առողջացնելու հատկություններով ավելի գրավիչ է. «Հայրը կփափաքեր զայն է՛ն սուղ **սանատորիումները** տանիլ, է՛ն մեծ բժիշկներուն ցուցնել, է՛ն թանկ տեղերը գնել» (279): Նույն կերպ՝ երիտասարդը իր սիրած աղջկան, որ հիվանդ է, պահում է մարդկանցից հեռու վայրում. դա ամեն մեկին հասանելի չէ, հետևապես բառը դառնում է եթե ոչ խորհրդավոր, ապա ավելի վստահելի, քան «առողջատունը»: «...Աղքատ աղջիկ մը կսիրեր, չգտնվելիք գեղեցկություն մը, որ չեմ գիտեր ո՞ր կե գտեր էր ու իր դրամով, իր **սանատորիումին** մեջ կպահեր» (341):

Իդեալ բառը ֆրանսերենին (ide'al) հունարենից (idea) է անցել և նշանակում է կատարելություն, ձգտումների վերջնական նպատակ: Բառը Սևակը գործածում է և՛ բանաստեղծության մեջ, և՛ արձակում: «Մերը՝ անձնական, կերպարանավոր, երկրային, բնական **իտեալն** է, Կրոնը՝ անանձնական, անկերպարան, տիեզերական, գերբնական **իտեալը**...» (268):

Այսպիսով՝ կարող ենք ասել, որ օտար բառերը (օտարաբանություններ, փոխառյալ բառեր) Ռ. Սևակի ստեղծագործության մեջ, մասնավորապես արձակում, կարևոր լեզվաշերտ են կազմում: Դրանց գործածությունը գերազանցապես ոճական նշանակություն ունի: Օտար բառերի կիրառությամբ գրողն ստեղծում է հերոսների բնավորության, նրանց ընկալումների, սովորությունների մասին որոշակի պատկերացումներ: Առանձին դեպքերում հայերեն համարժեքի բացակայության հետևանքով բառերի գործածությունը դառնում է անհրաժեշտ:

Օտար բառերը (օտարաբանություններ, փոխառյալ բառեր) Ռ. Սևակի ստեղծագործության մեջ, մասնավորապես արձակում, կարևոր լեզվաշերտ են կազմում: Եթե խոսքը գրողի ստեղծագործության մեջ հանդիպող օտար բառերի մասին է, ապա հարկ է հաշվի առնել, թե տվյալ բառը լեզվի մեջ եղած բացը լրացնելու՞ նպատակ է հետապնդում, թե՞ ոճական նշանակություն ունի: Առաջին դեպքում, ինչպես հայտնի է, գործ ունենք փոխառությունների հետ: Լեզվի հարստացման աղբյուրներից մեկը փոխառությունն է: Քանի որ հայերենը նոր բառեր ստեղծելու ներքին մեծ հնարավորություններ ունի, այդ պատճառով էլ քիչ է դիմում փոխառությունների: Փոխառությունները, բոլոր դեպքերում, ընդգծված ոճական դեր չունեն խոսքում: Մինչդեռ Սևակը օտար բառերի գործածությամբ գերազանցապես լուծում է ոճական խնդիրներ. գործածում է

օտարաբանություններ՝ դրանց օժտելով զանազան արտահայտչական հատկանիշներով: Դրանց գործածությունը գերազանցապես ոճական նշանակություն ունի: Օտար բառերի կիրառությամբ գրողն ստեղծում է հերոսների բնավորության, նրանց ընկալումների, սովորությունների մասին որոշակի պատկերացումներ: Առանձին դեպքերում հայերեն համարժեքի բացակայության հետևանքով բառերի գործածությունը դառնում է անհրաժեշտ: Սակը հաճախ օտարաբանությունների է դիմում այս կամ այն հերոսի խոսքը տիպականացնելու, նրա բնավորության այս կամ այն գիծը շեշտելու, ինչպես նաև հեղինակային որոշակի վերաբերմունք արտահայտելու նպատակով:

Օտարաբանությունները և փոխառությունները Ռուբեն Սևակի ստեղծագործություններում

Օտար բառերը (օտարաբանություններ, փոխառյալ բառեր) Ռ. Սևակի ստեղծագործության մեջ, մասնավորապես արձակում, կարևոր լեզվաշերտ են կազմում: Լեզվի հարստացման աղբյուրներից մեկը փոխառությունն է: Քանի որ հայերենը նոր բառեր ստեղծելու ներքին մեծ հնարավորություններ ունի, այդ պատճառով էլ քիչ է դիմում փոխառությունների: Փոխառությունները, բոլոր դեպքերում, ընդգծված ոճական դեր չունեն խոսքում: Մինչդեռ Սևակը օտար բառերի գործածությամբ գերազանցապես լուծում է ոճական խնդիրներ. գործածում է օտարաբանություններ՝ դրանց օժտելով զանազան արտահայտչական հատկանիշներով: Դրանց գործածությունը գերազանցապես ոճական նշանակություն ունի: Օտար բառերի կիրառությամբ գրողն ստեղծում է հերոսների բնավորության, նրանց ընկալումների, սովորությունների մասին որոշակի պատկերացումներ: Առանձին դեպքերում հայերեն համարժեքի բացակայության հետևանքով բառերի գործածությունը դառնում է անհրաժեշտ:

Заемствования иностранных слов в поэзии Рубена Севака

Вопросы языка и стиля армянских писателей всегда привлекали к себе особое внимание многих филологов. Изучение индивидуального стиля писателя в свете словообразования является актуальным для современной лингвистики. С этой точки зрения всегда привлекали внимание заимствования иностранных слов, которыми пользуются различные авторы.

Данная статья является попыткой систематизировать существующие мнения касающиеся творчества Рубена Севака и дать определенное толкование заимствованиям иностранных слов в целом. Севак придает поэтическую окраску своим произведениям частым использованием иностранных слов. Изучая слово Севака, можно прийти к заключению, что для достижения определённых художественных целей поэт пользовался заимствованием иностранных слов. Интенсивным использованием иностранных слов и заимствований автор добивается более объемного и характерного изображения своих персонажей.

Borrowing foreign words in Ruben Sevak's poetry

Questions of language and style of Armenian writers have always attracted the attention of many philologists. Exploring individual style of the writer in light of word formation is relevant for modern linguistics. With this point of view has always attracted the attention of borrowing foreign words used by different authors. There are differences between borrowing and foreign words. This article is an attempt to systematize the existing opinions on Ruben Sevak's creativity and give a definitive interpretation of borrowing foreign words in general. Borrowing foreign words is one of the ways to modify the language factor and its development. Sevak gives poetic coloring their works frequent use of foreign words, special attention to effective arrangement of words. Studying Sevak's word, it can be concluded that in order to achieve specific artistic purposes so enjoy borrowing foreign words. Intensive use of foreign words and borrowing author achieves more surround and distinctive image of their characters.